

Az ősemlék újabb nyomai Görögországban

Sok őstörténész meg van győződve arról, hogy az újkori ember, a Homo sapiens bölcsője valahol keleten, esetleg a Káspi-tenger környékén lehetett. A vándorlása során hátrahagyott kőszerszámok bizonyossága szerint, mire elérkezett a franciaországi Dordogne-ba (ahol először bukkantak csontmaradványaira), már jelentős fejlődésen ment át. Vándorlásának útján azonban igen nagy hézagok mutatkoznak, és még nem sikerült pontosan megállapítani elterjedésének útját.

Mindmáig az egyik legnagyobb fehér foltot Görögország jelentette. Ennek valószínűleg az a fő oka, hogy egészen 1962-ig senki sem méltatta komolyabb figyelemre ezt a területet. Ekkor végezte el E. S. Higgs, a Cambridge Egyetem palaeontológusa Görögország első alapos történelmi előtti időkre nyúló feltárását. 1964. évi ásatásai azt bizonyították, hogy az ősemlék nyugati irányú vándorlása során egyáltalában nem kerülte el Görögországot. Az új lelőhelyek esetleg ugyanolyan fontosaknak bizonyulhatnak, mint a világhírű Dordogne-i barlangok.

Higgs az albán határtól vagy 40 mérföldre levő Agios Giorgis falu mellett, Ioanninától délre ásatott. Egy Asproxalico nevezetű sziklahasadékat tárt fel.

Miután 1963-ban a közeli Pantanassa mellett két helyen is ásatásokat folytatott, Higgs 1964-ben először kísérleti árkot mélyített a barlangban. Ezek az ásatások 20 láb (kb. 6 méter) mélységű fedőanyagot tártak fel. A leletek szerint ez a vidék legkevesebb ötvenezer esztendeje lakott területnek számít. Kiterjedése körülbelül 90×40 láb (kb. $27,5 \times 12$ méter), ennek azonban még csak kis töredékét nézték át tüzetesebben. Az eddigi leletek öt különböző korú kultúrához tartoznak.

A mai napig már több mint 35 ezer megmunkált követ és szerszámtalakat szedtek össze. Mivel a szerves maradványok jó állapotban vannak, lehetőség nyílik radio-karbon-vizsgálat és a klímaviszonyok alapján történő kormeghatározásukra. Rengeteg állati csontot találtak, és minden remény megvan arra, hogy emberi csontmaradványokra is bukkanjanak.

Görögországban ez volt az első feltárt réteges barlang, és a távolabbi kilátások is igen biztatóak. Aligha valószínű, hogy a neandervölgyi ember és leszármazottai az egész környéken csupán egyetlen barlangot laktak volna, és az eddigi leletek minden bizonnyal további kutatásokra fogják serkenteni a régészeket. (New Scientist)

A polinéziai és a csukcs népcsoport rokonsága

Az Északi Sarkvidék csukcs lakosságáról már Thor Heyerdal norvég kutató, a híres „Kon-Tiki” expedíció vezetője is feltételezte, hogy rokonságban van a polinéziai szigetek lakóival. Szerinte a délkelet-ázsiai polinéziaiak körbekerültek a Csendes-óceánt, és Ázsia északi részén keresztül — a mai csukcsokat és eszkimókat hátrahagyva — a Bering-szoroson keresztül Amerikába is eljutottak. Julia Szorokina szovjet néprajz-

kutató most újabb érdekes bizonyítékot talált erre az elméletre. Egy ősi csukcs mítosz talált, amelynek címe: „A holló és a sas”. Ennek egyik szereplője, Elenge, az emberholló a polinéziai mítoszokban is előfordul. Feltehetőleg nem véletlen egyezéstről van szó. Egyébként a Kurili-szigetek egyikén, Iturupon a Húsvét-szigetek kőszobraihoz hasonló szobrok vannak.

(Soviet Weekly)